

ด้วยกัน คือ ระดับ ๑ มีการควบคุมที่เข้มงวดสูงสุด ไปจนถึงระดับ ๓ ที่มีการควบคุม น้อยที่สุด

๑๔.๕ การพิจารณาคดีแพ่ง (*Tvistemål-Civilmål*)

คดีแพ่งที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปคือ คดีข้อพิพาทเรื่องการซื้อขาย การจ่ายเงิน เรื่อง สัญญา เรื่องการเรียกร้องความเสียหาย ศาลจะเข้ามาทำหน้าที่ในการไกล่เกลี่ยให้มีการยอม ความ หรือตัดสินข้อพิพาท โดยอาศัยพยานหลักฐานที่ทั้งสองฝ่ายนำเสนอเป็นหลักในการ พิพากษา ศาลจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการค้นหาหลักฐานเพิ่มเติม

๑๔.๕.๑ การยื่นฟ้อง (*Ansökan om stämning*)

คดีแพ่งเริ่มด้วยการที่คู่กรณีฝ่ายหนึ่ง ได้ยื่นคำฟ้องคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งต่อศาลชั้นต้น โดยจะต้องจ่ายเงินค่าธรรมเนียม ๔๕๐ โครนาสวีเดน (ค.ศ.๒๐๑๑) ผู้ยื่นคำฟ้องเรียกว่า “โจทก์ (*Kärande*)” ผู้ถูกฟ้องเรียกว่า “จำเลย (*Svarande*)” เมื่อศาลฯ ได้รับคำฟ้อง ก็จะทำหมายเรียกตัวทั้งคู่มาทำการไต่สวน (*Förberedelse*) และหลังจากนั้นศาลจะ พยายามไกล่เกลี่ยเพื่อให้มีการประนีประนอม (*Förlikning*) การประนีประนอมนี้ถือว่าเป็น สัญญาที่จะผูกพันคู่กรณี ถ้าไม่สำเร็จ ก็จะต้องมีการพิจารณาคดีต่อไป คำพิพากษาของ ศาลชั้นต้น สามารถอุทธรณ์ได้ต่อศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา ถ้าได้รับอนุญาต

๑๔.๕.๒ ค่าใช้จ่ายในการพิจารณาคดี (*Rättegångskostnader*)

ส่วนมากแล้ว ค่าใช้จ่ายในการพิจารณาคดีนั้นจะสูง ดังนั้นผู้ที่ฐานะการเงินไม่ดี จะสามารถยื่นขอความช่วยเหลือด้านกฎหมาย (*rättshjälp*)

ผู้แพ้คดีจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการพิจารณาคดีของตนเอง และของคู่กรณี ด้วย (ยกเว้นบางกรณีที่ศาลจะพิพากษาให้แต่ละฝ่ายจ่ายกันเอง) ความช่วยเหลือด้าน กฎหมายจะไม่รวมถึงค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีของคู่กรณี

๑๔.๕.๓ คดีครอบครัว (*Familjemål*)

ในกรณีที่มีข้อพิพาทเกิดขึ้นในครอบครัว เช่นเรื่องอำนาจปกครองบุตร ศาลจะมีความรับผิดชอบในเรื่องการสอบสวนมากขึ้น และขอบเขตในการตกลงของคู่กรณีก็จะมี จำกัดลง ทั้งนี้เพราะศาลจะต้องคำนึงถึงเด็กด้วย ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีครอบครัวบาง ประเภท คู่กรณีแต่ละฝ่ายจะรับผิดชอบเอง

๑๔.๖ สำนักงานยึดทรัพย์ และบังคับคดี (*Kronofogdemyndigheten*)

สำนักงานยึดทรัพย์ และบังคับคดี มีหน้าที่ในการดำเนินงานเพื่อให้มีการปฏิบัติ ตามคำพิพากษาของศาล ในกรณีที่ผู้แพ้คดีแพ่งไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาล และผู้ ชนะคดีได้ยื่นเรื่องขอความช่วยเหลือมา ผู้ยื่นเรื่องขอให้มีการบังคับคดีนี้อาจเป็นหน่วย ราชการ บริษัทเอกชน หรือบุคคลธรรมดา

๑๔.๖.๑ การยึดทรัพย์ (*Utmätning*)

ผู้เป็นเจ้าของ (*Borgenär*) สามารถติดต่อขอให้สำนักงานยึดทรัพย์ และบังคับคดี ดำเนินการยึดทรัพย์จากผู้เป็นลูกหนี้ (*Gäldenär*) ได้ เมื่อสำนักงานฯ ได้รับเรื่องแล้ว ก็จะส่งจดหมายแจ้งให้ลูกหนี้ชำระหนี้สินดังกล่าวภายในกำหนดเวลาที่ระบุไว้ ถ้าลูกหนี้ไม่ปฏิบัติตาม สำนักงานฯ ก็จะสืบดูว่า ลูกหนี้มีทรัพย์สินอะไรที่จะถูกยึดหรือไม่ ถ้ามี สำนักงานฯ จะยึดได้ และนำมาขายทอดตลาด (ยกเว้นทรัพย์สินที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีพ) นอกจากนี้ สำนักงานฯ ก็สามารถขอให้นายจ้าง (ของลูกหนี้) กั้นเงินส่วนหนึ่งของเงินเดือน (*Löneutmätning*) เอาไว้ให้ได้ด้วย

๑๔.๖.๒ การขับไล่ (*Avhysning-vräkning*)

สำนักงานยึดทรัพย์ และบังคับคดีสามารถขับไล่ผู้เช่าให้ออกจากที่พักอาศัยหรืออาคารได้ ถ้ามีคำสั่งศาล หรือบางกรณี สำนักงานยึดทรัพย์ และบังคับคดี สามารถมีมติให้ผู้ให้เช่ามีสิทธิขับไล่ผู้เช่าออกได้ โดยจะต้องแจ้งให้ผู้ถูกขับไล่ได้รับทราบ อย่างช้าที่สุดหนึ่งสัปดาห์ก่อนการขับไล่

๑๔.๗ ของที่เก็บได้ (*Hittegods*)

เมื่อมีการเก็บสิ่งของได้ รวมทั้งสัตว์เลี้ยง ผู้เก็บได้จะต้องแจ้งให้ตำรวจทราบโดยเร็วที่สุด และถ้าเห็นควร ตำรวจก็จะต้องเก็บรักษาไว้เอง และตำรวจจะติดต่อเจ้าของ (ถ้าทราบว่าเป็นใคร) และเจ้าของมีสิทธิที่จะได้รับของคืน โดยจะต้องจ่ายค่าชดเชยให้กับตำรวจหรือผู้เก็บของได้สำหรับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งจ่ายเงินสินน้ำใจ (*hittelön*) ในอัตราที่สมควร หลักปฏิบัติคือ ๑๐ % ของมูลค่าของสิ่งของ ถ้าตามหาตัวเจ้าของไม่ได้หลังจาก ๓ เดือนนับจากวันที่ได้แจ้งให้ตำรวจทราบ ของที่เก็บได้นั้นก็จะตกเป็นของผู้ที่เก็บได้ และถ้าผู้ที่เก็บได้ไม่ต้องการรับ สิ่งที่เก็บได้นั้นก็จะตกเป็นของรัฐ

๑๔.๘ ผู้ตรวจการแผ่นดิน (*JO -Justitieombudsman*)

รัฐสภาเป็นผู้เลือก และแต่งตั้งผู้ตรวจการแผ่นดินจำนวน ๔ คนในทุก ๆ ๔ ปี (สามารถเลือกซ้ำได้) ผู้ตรวจการแผ่นดิน (JO) เป็นหน่วยงานออมبودมานของรัฐสภา มีหน้าที่ดูแลการปฏิบัติงานของ ศาล หน่วยงานราชการ และเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด การตรวจสอบอาจทำได้โดยการเข้าตรวจสอบโดยตรง หรือเมื่อมีการร้องเรียนจากบุคคลที่เห็นว่า เจ้าหน้าที่มีการปฏิบัติงานไม่เหมาะสม JO สามารถทำหน้าที่เป็นอัยการเพื่อฟ้องผู้กระทำผิดต่อหน้าที่ได้

๑๔.๙ สำนักบริหารงานความยุติธรรม - *JK (Justitiekansler)*

สำนักบริหารงานความยุติธรรม เป็นหน่วยงานที่อยู่ในกระทรวงยุติธรรม และมีหน้าที่ดังนี้

- ดูแลหน่วยราชการ และศาล ในด้านกฎหมาย
- เป็นตัวแทนของรัฐ เมื่อมีคดีในศาล
- ดูแลเรื่องการเรียกร้องค่าเสียหายจากรัฐ
- ทำหน้าที่เป็นอัยการในคดีเกี่ยวกับเรื่องเสรีภาพในการแสดงออก และสิ่งพิมพ์
- เป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมายให้กับรัฐบาล

นอกจากนี้ยังควบคุมด้านจริยธรรมของสมาคมทนายความ และดูแลเรื่องระบบการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายต่อประชาชน

๑๔.๑๐ ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ (*Ansvar för offentligt anställda*)

ในการปฏิบัติหน้าที่ของทางการ ถ้าผู้ปฏิบัติหน้าที่ได้ละเลยการกระทำหน้าที่ ก็จะต้องได้รับโทษ และต้องมีความผิดทางวินัย

๑๔.๑๐.๑ โทษเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ (*Straffansvar*)

เพื่อเป็นการป้องกัน การใช้อำนาจไปในทางที่ผิดของหน่วยราชการ กฎหมายจึงกำหนดไว้ว่า ถ้าผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ของทางการ กระทำ หรือละเว้นการกระทำ หรือละเลยต่อหน้าที่หน้าที่ จะถือว่าเป็นการ “กระทำผิดในหน้าที่ (*Tjänstefel*)” หรือกระทำผิดในหน้าที่อย่างร้ายแรง (*Grovt tjänstefel*)” ได้ ไม่ว่าจะโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อก็ตาม

กฎหมายไม่อนุญาตให้ผู้รับจ้างทั้งในภาคเอกชน หรือในภาครัฐ รับหรือเรียกร้องค่าตอบแทนใดๆ อันไม่สมควรจากการปฏิบัติหน้าที่ของตน ไม่ว่าจะเพื่อตนเอง หรือผู้อื่น อันจะถือว่าเป็นความผิดเรื่องการรับสินบน (*mutbrott*) ทั้งนี้รวมถึงผู้ที่ได้รับมอบหมายจากทางการด้วย ผู้ให้สินบนจะมีความผิดฐาน “ติดสินบน” (*bestickning*) แก่เจ้าหน้าที่

ผู้ที่มีอำนาจฟ้องจะได้แก่ อัยการ JO และ JK

๑๔.๑๐.๒ ความรับผิดชอบทางวินัย (*Disciplinansvar*)

ตามกฎหมาย และตามความตกลงร่วมกัน ระบุไว้ว่า เจ้าหน้าที่จะต้องมีความผิดทางวินัย ถ้าเจ้าหน้าที่ หรือลูกจ้างที่ จงใจ หรือโดยประมาทเลินเล่อ ละเลยการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย จะถือว่าได้ว่าเป็นการ “กระทำผิดอาญาสถานเบา” (*tjänsteförseelse*) โทษที่จะได้รับ คือ การเตือน หรือหักเงินเดือน หรือในบางกรณี อาจถึงกับถูกไล่ออก เช่น การละเลยต่อหน้าที่ที่มีต่อนายจ้างอย่างรุนแรง และบ่อยครั้ง